

opusdei.org

Opplevelsen av en personlig Gud

Stephen Tsang fra Hong Kong konverterte til katolisismen da han som student bodde på Netherhall House i London.

15.10.2007

Mange konversjonshistorier, spesielt i skjønnlitteraturen, skjer etter knuste drømmer, ensomhet, til og med psykiske sammenbrudd.

De som tilslutt finner Gud etter en slik emosjonell berg- og dalbane søker ofte videre etter andre svar når

livet blir vanskelig igjen. Min historie var enkel. Min livshistorie banet forsiktig veien for kallet til å søke hellighet i hverdagslivet.

Jeg hadde en rolig og beskyttet barndom, og hadde ingen forestilling om Gud eller religion. Til tross for at jeg gikk noen år på en katolsk skole i Hong Kong satte jeg aldri mine ben i skolens kapell. Tre år på en anglikansk internatskole gjorde heller ikke noe inntrykk. Jeg fikk inntrykk av at få mennesker i min nærhet var troende.

Jeg valgte å studere på et engelsk universitet, i London. Det var en beslutning tatt på kort varsel. Jeg besøkte Netherhall House i mitt første år på arkitektstudiet, men tenkte ikke på å bo der, siden jeg så frem til å få mitt eget sted. Mine foreldre foreslo at de skulle kjøpe en liten leilighet. Min advokat fikk imidlertid problemer med avtalen

for leiligheten og kjøpet var ikke avsluttet da semesteret begynte.

Jeg trengte et sted å bo omgående og Netherhall House var det opplagte valget. Jeg trodde det skulle bli et meget kort opphold. I huset bodde det studenter med forskjellig religiøs bakgrunn, og snart ble jeg kjent med flere katolikker. Jeg ble fascinert av deres naturlige tro.

Jeg ble også trukket mot husets kapell; rent arkitektonisk er det det største og beste rommet. Det tok ikke lang tid før jeg tilbrakte korte stunder der. Jeg gledet meg over at ingen stilte spørsmål ved at jeg var i kapellet. En av de som bodde der innførte meg i stille bønn. I bønnen følte jeg straks kontakt med Gud, en *personlig* Gud. Dette særpregede trekk ved bønnen griper meg ennå, 27 år etter første gang det skjedde.

Det tok ikke lang tid før jeg deltok i morgenbønningen. Ofte brukte jeg St.

Josemarías lille bok *Veien*; og forskjellene mellom min og forfatterens kulturer var aldri noe hinder. Å gå til messe hver dag ble neste naturlige skritt og lengselen etter å nærme meg og bli lik denne personlige Gud og Frelser vokste.

Jeg var glad for at ingen prøvde å presse meg til å bli en troende på denne tiden. Kanskje ventet de at det skulle ta lang tid for meg.

Jeg tilbrakte julehelgen i Leeds, med både bønn og daglig messefeiring, til tross for snøstorm. Min søster leide en bil og ga meg skyss noen ganger. Hun studerte på en katolsk misjonsskole, men hadde helt andre erfaringer enn meg. Jeg forsto at jeg hadde fått en gave – troens gave.

Da jeg kom tilbake til Netherhall fortalte jeg at jeg var klar til å bli døpt. Til min forbauselse ble jeg oppfordret til å vente. En del kritikere har antydnet at medlemmer

av Opus Dei bare er interessert i elitemennesker og at de bruker press og overtalelse for å nå sine mål. Det er ikke min erfaring.

En av de ting som gjør den katolske tro så tiltrekkende er ærbødigheten for Jomfru Maria. Mine tidligere studier av renessansekunst ble plutselig tydelige uttrykk for en levende tro. Av alle Netherhalls uttrykk for fromhet likte jeg aller best å besøke "Vår Frues fattige". Selv i velstående Hampstead finnes det mange syke og ensomme mennesker. Følelsen av å tilhøre en familie hjalp meg også til å forstå den katolske troen.

Jeg ble døpt inn i Den katolske kirke andre februar. De som bodde i Netherhall holdt en stor feiring for meg etterpå. Mine foreldre var skeptiske i begynnelsen, men da de ikke så noen negative effekter utvikle seg av dette, forsvarte de mitt valg

overfor mindre forståelsesfulle slektninger.

Etter hvert fikk min advokat fullført arbeidet og kontrakten for leiligheten ble undertegnet. Før jeg forlot Netherhall House opplevde jeg et tydelig kall fra Herren. Jeg skulle vie mitt liv til å tjene Ham uten å gi opp det yrket jeg hadde valgt. Dette skjedde omtrent en måned etter min dåp, en kveld under rosenkransbønnen.

På den tiden var jeg kanskje ikke så godt kjent med den katolske lære, men jeg var sikker på mitt kall og jeg har aldri angret på min beslutning. Jeg holdt sammen med en jente fra skolen – vi pleide å male bilder sammen, men vi hadde ingen forpliktelser overfor hverandre. For meg var det selvsagt at mitt kall innebar å gi meg helt til Gud, med alt jeg da var og skulle bli. Mine ikke-kristne foreldre forsto dette, til tross

for at jeg ifølge den kinesiske kultur de kommer fra burde ha handlet annerledes.

Læren om å søke hellighet i hverdagslivet er vanlig nå for tiden og en del av Kirkens daglige undervisning. Det finnes så mange måter å praktisere dette på i hverdagen at hver dag blir et eventyr. Å arbeide som arkitekt gir mange anledninger til å virkeliggjøre dette; å fullføre alt inntil minste detalj, passe på kundenes individuelle behov, skape design som fremmer familieliv, osv.

Jeg glemmer aldri den hellige Josemarías ord: ”Når Vår Herre ser at alteret og det som hører til det er vel tatt hånd om, så ser han på dem som har gjort dette med en spesiell kjærlighet og har overbærenhet med deres mangler.” Det menneskelige og det guddommelige veves sammen, i det vanlige, hverdagslige livet. De

som forsømmer de dagligdagse og enkle materielle detaljene finner kanskje ikke Gud noe annet sted heller.

---

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/
opplevelsen-av-en-personlig-gud/](https://opusdei.org/nb-no/article/opplevelsen-av-en-personlig-gud/)
(02.04.2026)